

Потяг

КУПИТИ

Леся - звичайна підлітка-відмінниця, яка пише вірші й сперечається з мамою. Та дитинство закінчується без попереджень, і ось в один момент дівчина перестає розуміти, що з нею відбувається. Однолітки довкола розповідають про перші сексуальні досвіди, найкращий друг починає зустрічатися із дівчиною, а сама Леся наче на крок-два відстає. Їй дуже хочеться зрозуміти та втілити в життя бажання, які прокидаються в її тілі, і водночас вона не готова робити все це лише заради того, аби вписатися в компанію.

Це історія усвідомлення власної тілесності. Історія про ілюзії та заборони, сором і невпевненість у собі, дружбу та перше кохання. Та насамперед це книжка про формування дівочої сексуальності, історія про неідеальне й болісне дорослішання.

Людиша Кард

ПОПЯГ

Віхбл

Людмила Колб

Потяг

Роман

віхрла

Київ · 2024

УДК 821.161.2'06-311.4

К63

Колб Людмила

К63 Потяг : роман / Людмила Колб. — К. : Віхола, 2024. — 384 с. — (Серія «Худліт. Проза»).

ISBN 978-617-8178-62-8

Леся – звичайна підлітка-відмінниця, яка пише вірші й сперечається з мамою. Та дитинство закінчується без попереджень, і ось в один момент дівчина перестає розуміти, що з нею відбувається. Однолітки довкола розповідають про перші сексуальні досвіди, найкращий друг починає зустрічатися із дівчиною, а сама Леся наче на крок-два відстає. Їй дуже хочеться зрозуміти та втілити в життя бажання, які прокидаються в її тілі, і водночас вона не готова робити все це лише заради того, аби вписатися в компанію.

Це історія усвідомлення власної тілесності. Історія про ілюзії та заборони, сором і невпевненість у собі, дружбу та перше кохання. Та насамперед це книжка про формування дівочої сексуальності, історія про неідеальне й болісне дорослішання.

УДК 821.161.2'06-311.4

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Людмила Колб, 2024

© Дарія Філіпова, обкладинка, 2024

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

ЗАЙЧИК

Леся стояла перед великим дзеркалом на дверцятах шафи і приміряла нові речі перед завтрашньою лінійкою. Зелений шкільний піджак, біла сорочка, темно-синя спідниця, капронові колготи.

Ні, я й близько не така, як та дівчина.

В одну секунду всередині все скипіло. Вона кинулася здирати з себе одяг, силкуючись не повідкривати гудзики на сорочці. Скинула все, навіть білизну. Менш ніж за хвилину всі речі купою лежали біля ніг.

Фух!

Нарешті!

У цій формі, як малолітка.

Наче мені, блін, завтра в перший клас.

Ще бантиків не вистачає.

Леся уважно дивилася на своє голе тіло. Тоді поклала руки на груди.

Маленькі.

Хоч би ще вирости.

Хлопцям подобаються великі.

90–60–90.

Вона провела руками по животу.

Фух, не пожирніла за літо.

Майже плаский.

Талію видно.

Як у Брітні Спірс.

У неї дуже класне тіло.

Перевела погляд на ноги й одразу скривилася.

Блін.

Ну чого такі короткі?

І ще й якісь товсті.

Особливо якщо згори дивитись.
Мама каже, що це назавжди.
Така «конституція».
Що б вона ще могла сказати?
І чого я не народилася з нормальними?
Як у Каті чи Маші.
Класно їм!
Можуть носити все, що хочуть.
Мініспідниці, шортики...
І на пляж без парео ходити.
Не треба вічно прикривати ті ноги.
Леся роздивлялася три улюблені родимки.
Оця над пупком, як пірсинг.
Блін, так хочу проколоти собі.
Але мама, як завжди, не дозволить.
Вічно все забороняє.
А оцю під ключицею прям поцілувати хочеться.

Вона повернулася боком до дзеркала, щоб подивитися на родимку на правому стегні.

Моя улюблена.
Кремова.
У формі півмісяця.
Особлива.
Ні в кого такої немає.

Леся мимоволі нашорошила вуха, хоч і знала, що вона сама вдома. Просто звичка: мама ж часто підслуховує. (Та й після того, як минулого року вона прочитала Лесин щоденник, дівчина постійно напружувалась, коли мама була поряд.) А коли Леся була геть маленька, жінка ще й любила розповідати, що в неї є величезна далекоглядна труба — тож вона завжди бачить усе, що робить донька.

Ні, її немає.
Точно немає.
Знала б вона, що я роблю зараз.
Ага, хай подивиться в далекоглядну трубу.

Тупа дитяча лякалка.

Все, не шифруй.

Заспокоївши себе, Леся продовжила. Вона обхопила себе руками, повільно погладила по спині. Провела долоньями по щоках. Ще раз торкнулася живота.

Ніжна шкіра.

Леся накрила долонею неголений лобок.

Треба побрити, як у тієї дівчини.

І Сашка каже, що хлопці люблять, коли нічого немає.

Хтось колись торкнеться мене тут...

І поцілує...

Цікаво, хто це буде?

Може, я його знаю?

Раптом приємно залоскотало внизу живота. Коли дівчина збуджувалася, перші відчуття нагадували їй саме лоскіт.

Завжди так приємно...

Це траплялося з Лесею дедалі частіше, хоча іноді — дуже невчасно. Це відчуття ставало нав'язливим, змушуючи її ще більше думати про те, про що вона вже й так багато думала. Коли дивилася на симпатичних хлопців у трамваї, на вулиці чи в серіалах і уявляла себе з кожним із них. Коли слухала романтичні пісні Іглесіаса й Тімберлейка. Коли навмисне перечитувала деякі новели з «Декамерона». Коли дивилася відверті сцени у фільмах і додумувала те, чого не показували. Коли намілювала всю себе в душі. Коли затримувала струмінь між ніг, даючи воді пестити себе.

Вона ледь закинула голову назад, повільно потрусила волоссям і так само повільно заклала русьві пасма за вуха, дивлячись собі в очі.

У мене виходить, як тоді в неї?

Яка ж вона красива.

Дуже класна.

Хоч і вкрала в мене хлопця.

Нік мав бути мій.

Але обрав її.

Ясно чому.

Я б теж на неї запала на його місці.

Леся подумала про те, що в серіалах про школу таких зображають королевами, про яких мріють усі хлопці, за яких змагаються. Вона розглядала своє відображення: із «задзеркалля» дивилася гола 15-річна дівчина. Симпатичне кругле личко, чубчик — до брів, каре — до середини шиї.

«Зайчик», блін.

Може, він просто подумав, що я мала?

Що вчуся в якомусь сьомому класі?

Всі, бляха, так думають.

Бісить!

Тупо бісить!

Хоч на лобі пиши, скільки мені років.

Чому, ну чому я не виглядаю, як всі?!

Як Алла, Катя чи Маша...

Коли нафарбуються, то їм навіть 18 дають.

Як би я хотіла бути, як вони!

Ні, краще, як ота дівчина.

Пофіг, що мама каже.

Леся пригадала поцілунок тієї дівчини з хлопцем, коли вона випадково їх застукала. Тієї миті лоскіт перетворився на приємне тепло, що розливалось низом живота. Воно заповнювало собою все, немов густа рідина глибоку чашу — по самі вінця. Від цього дівчині щоразу здавалося, що вона там трохи важчає.

Ні, не зараз.

Не хочу.

Леся здригнулася, щоби позбутися збудження, скинути його. Тіло миттєво вкрилося сиротами. Бажання дивитися на себе теж зникло — захотілося сховатися. Не одягаючись, вона залізла під ковдру.

Не хочу в школу.

Дівчата, мабуть, стали ще доросліші.

В усіх точно було класне літо.

Тільки в мене якась фігня в санаторії.

Соромно й розказати.

*Але Саші доведеться.
Він же питає, як канікули.*

Лежачи голою під ковдрою, Леся думала про те, як цього літа раптом змінилося все.

*Скільки я вже тут була?
Разів десять точно.
Капець!
Всі їздять на море.
А я в санаторії з мамою стирчу.
Кожне літо — тупо те саме.
Треба пошвидше знайти, на кого стріляти очима.
Єдина моя розвага.
Щоб не вмерти від нудьги.
Може, хтось нарешті підійде познайомитись...*

Сидячи за столиком у їдальні, Леся дивилася на маму. Вона роззиралася, обмахуючись пластмасовою підставкою із серветками, як віялом.

*Боже, що вона тут ще не бачила?
Ці бордові гардини?
Ці білі скатертини?
Блін.
Могла б і в табір мене відправити.
Може, думає, що я більше не хочу?
Один раз лише дозволила.
Але там так галімо було.
Ще й перші місячні почалися.
А буха возжата змусила при всіх прокладку просити.
«Мала, ти ж в курсі, що тепер можеш залетіти?»
Та фу.*

— Лесю, глянь, хлопець он там схожий на того твого блондина з «Backstreet Boys», — прошепотіла мама дівчині на вухо, злегка кивнувши праворуч.

*Нащо вона це каже?
Все одно ж нікуди не пустить.
Треба тільки вмовляти і вмовляти.
Чи мені вже раптом усе можна?*

— Ага, — відповіла дівчина, вишукуючи поглядом «Ніка» з «Backstreet Boys». Той сидів за столом через невеличкий прохід, обличчям до Лесі.

*О божже!
Вау! Вау! Вау!
Білявий.
Стрижка «під горщик».
Реально копія Ніка!*

Свого часу плакати «бекстрівів» займали дві стіни в Лесиній кімнаті — аж до самої стелі. В неї були всі їхні альбоми. Вона скуповувала всі календарики й листівки з цими красунчиками в кіоску «Преса», а ще збирала всі новини про них із журналу «Cool». Це тривало, поки інші гурти не почали затьмарювати для Лесі співаків з Орландо. І хоч їхні пісні більше не бентежили її душу, та вона досі вважала їх красунчиками.

Відірвавши погляд від хлопця, Леся зиркнула в бік кухні.

*Хай ще не розвозять обід.
Тоді дівчина знову втупилася в Ніка.
Така удача в перший же день!
Він ще й так поряд.
Не треба крутити головою.
Можна скільки завгодно розглядати.
Який класний!
Цікаво, він знає, що схожий на Ніка?
Та стопудово знає!
На нього, певно, всі вішаються.
Прикольна теніска з пальмами.
З мамою приїхав.
Спокійно говорить з нею.
Мабуть, нормальний.*

— Як думаєш, скільки йому років? — стиха запитала Леся в мами, повернувшись до неї.

— Ну, може, сімнадцять. Максимум вісімнадцять. Ти сильно на нього не задивляйся: йому вже потрібні старші дівчата, — мама проговорила це спокійно та швидко, мовляв, інші варіанти навіть не розглядаються. Потім подивилася в бік кухні, насупившись. — Нас сьогодні збираються годувати чи ні?

Як завжди, нічого не можна.

Блін, а коли вже буде можна?

Нафіга тоді було мені його показувати?!

Бо я тащилася від «бекстрітів»?

Реально, мабуть, так.

— Мені взагалі-то вже п'ятнадцять, мам, — відрізала Леся, наїжачившись.

— І що? — жінка засміялася.

Серйозно?! І що?!

Вона знущається?

Леся різко відвернулася від неї.

Не звертай уваги.

Просто не слухай її.

Вона ніфіга не шарить.

Попри мамине зауваження, Леся не припинила задивлятися на Ніка. І щойно хлопець помітив погляди дівчини, він їй усміхнувся. Відтоді всі сніданки, обіди й вечері вони презиралися ледь не щохвилини. Час від часу мама Лесі злегка штовхала її ногою під столом, мовляв, досить уже витріщатися.

Проте знайомитися Нік не поспішав. А якось, гуляючи територією санаторію, Леся побачила хлопця з іншою. Вони неквапливо йшли до центральних воріт, які вели з території курорту в місто. Нік тримав дівчину за талію.

От козел!

Серце Лесі закалатало. Спершу вона хотіла розвернутися в інший бік, швидко піти геть, але одразу передумала: вирішила непомітно порозглядати пару.

Він і мені так само усміхався!

Хіба я йому не сподобалася?!

Чому ж він не підійшов?

Леся перевела погляд на дівчину: грайлива усмішка, пряме чорне волосся нижче лопаток, довгі худі ноги. Вузька біла майка на бретельках, джинсова мініспідниця, босоніжки на платформі, на правій руці — кілька блискучих браслетів.

Тупа коза!

Але, блін, така красива!

Подув вітер. Дівчина Ніка закинула голову трохи назад, злегка потрусила волоссям, щоби скинути його з плечей, а потім заклала пасмо за вухо. Вона рухалася плавно, повільно, ніби робила це навмисне, щоб її чимдовше розглядали.

Вау!

Така сексі!

Така доросла...

Нереальна!

Скільки їй років?

Це волосся!

Ці довжелезні ноги!

Напевно, може легко обхоплювати ними хлопців.

Мені б такі!

Леся йшла паралельною доріжкою, тож бачила все. Та вона змусила себе відірватися від дівчини і швидко глянула на себе згори донизу: футболка, джинсові бриджі, рожеві шльопки.

Боже, які уродські ноги!

Ну ясно, чого Нік не підійшов.

А я вже розмріялася...

От дура!

Мама казала правду.

Йому не треба така, як я.

Ненавиджу себе!

Їх усіх — теж!

Раптом пара зупинилася посеред дороги і почала цілуватися у всіх на очах. Леся теж завмерла на місці. Хлопець так само тримав дівчину за талію, а вона обіймала його за плечі.

Боже, як у кіно!

Всі на них дивляться, а їм пофіг.

Леся дивилася на хлопця та дівчину, відчуваючи, як їй залоскотало внизу живота.

Цікаво, що в них буде.

Блін, ясно, що все буде.

Це тільки в мене ніколи нічого не буде.

Решту часу в санаторії дівчина як могла уникала будь-яких зустрічей із Ніком. Приходила на процедури, де вони могли перетнутися, в інший час. Рідше виходила з мамою в бювет. Намагалася знайти вільне місце у протилежній частині пляжу, де він майже точно не міг з'явитися.

Найскладніше було не коситися в їдальні, адже навіть боковим зором Леся постійно бачила Ніка. Та дуже скоро з'явилася «допомога»: за якийсь час його дівчина почала майже щоразу зупинятися біля його столика, перш ніж піти на своє місце. Щойно вона закривала собою хлопця — Леся одразу повертала голову в їхній бік, поїдаючи парочку очима.

Вони закохалися?

Про що вони говорять?

У них уже щось було?

Де вони це робили?

Їй не страшно цим займатись?

Про що Нік думає?

А вона про що?

Скільки вже в неї було хлопців?

Мені пасуватиме така коротка квітчаста сукня на бретельках, як на ній?

Ні, не з моїми ногами.

А отакий фіолетовий лак?

Ні, в мене некрасива форма нігтів.

Вона собі подобається?

Ну що за дурня?

Вона знає, що класна.

— Доць, припиняй. Ти вже тиждень нормально не їси, — вже не витримала мама одного дня за сніданком, коли їхні сусідки швидко пішли. Перш ніж продовжити, вона зиркнула в бік Ніка. — Немає чого киснути. Такі дівчата, як ця, потрібні хлопцям *лише для одного*. Потягається з нею і кине. Навіть не згадає, як звали. Це тільки в кіно все красиво.

Фу.

Ну чому вона завжди так огидно про це говорить?

Леся скривилася від маминих слів.

— Такі дівчата — це які? — перепитала вона, втупившись поглядом у запіканку, від вигляду якої ще більше нудило.

— Гм. М'яко кажучи, доступні. Таких заміж потім не беруть, — мама зробила ковток чаю. — Поїж.

Дурня якась.

Чи це правда?

— Ти ж взагалі нічого не знаєш про неї! Як можна так казати? — Леся подивилася на маму.

— По ній і так усе видно, — мама закотила очі, а тоді стишила голос. — Коли дівчата починають займатися цим... гм... ну ти зрозуміла чим, то в них навіть хода змінюється. Стає важчою. Я завжди бачу, хто ще дівчинка, а хто — вже ні.

Вона ще й таке помічає?!

Невже Нік і справді кине цю дівчину, якщо вона з ним переспить?!

А якщо я колись із кимось пересплю?

У Лесі пересохло в роті.

— Ну і я тобі не дала б гуляти з цим хлопцем. Нам такі не треба, зайчику, — додала мама й усміхнулася. А тоді поклала руку доньці на плече і погладила кілька разів. — У тебе ще все буде.

Мені такі треба, блін!

Мені!

— Я. Тобі. Не. Зайчик, — Леся процідила кожне слово крізь зуби, до болю стиснувши губи. Вона смикнула плечем, щоби скинути мамину руку, водночас відчуваючи, як росте клубок у горлі.

— Чого псіхуєш? Я нічого такого не сказала. Злюка! — мама відвернулася до вікна, продовжуючи говорити: — Не впізнаю тебе. Стаєш просто нестерпною.

Все.

Забий на неї.

Леся мовчки взяла виделку, але замість почати нарешті снідати просто схилила голову над запіканкою. Клубок у горлі ставав дедалі більшим і давив дедалі дужче. За кілька секунд у тарілку закрапали сльози. Леся переклала виделку в ліву руку і сперлася на праву, аби хоч трохи затулитися від Ніка.

От фак!

Він точно все бачив!

Після цього випадку Леся оголосила мамі, що не ходитиме з нею в їдальню, а приходитиме пізніше, коли більшість уже поїсть. На щастя, дівчина ще й майже відбула потрібну кількість процедур, тож могла чи не весь день читати, сидючи в парку чи в номері. Її план спрацював: за останній тиждень у санаторії вона більше не бачила Ніка. Однак за день до від'їзду Леся зіштовхнулася з його дівчиною в роздягальні басейна. Та стояла впівоберта біля шафки й поволі розтирала рушником волосся. На ній не було нічого.

О боже, вау!

Вона — як модель із плаката!

І целюліту нема!

Такі красиві круглі груди!

Не те що в мене! «Стоячі» якісь.

Там — тільки тоненька смужка волосся.

Як же це сексуально!

І знову ці повільні рухи.

Як і тоді.

Леся примусила себе відвести погляд і підійти до першої вільної шафки. Внизу живота вже приємно лоскотало.

*Блін, як роздягтися тепер?
Вона ж побачить, яка я жирна.
І мої ідіотські труси з сердечками.*

Леся зраділа, що на ній, крім майки, була ще й кофтинка на гудзиках — отже, можна знімати з себе речі трохи довше. Раптом пощастить, і за цей час дівчина Ніка вже піде. Розстібаючись, Леся старанно вдавала, що з гудзиками щось не те: вона впивалася в них пальцями, невдоволено кривилася, просовуючи їх крізь отвори. За кілька хвилин дівчина знову зиркнула на обраницю Ніка. Та одягала чорні мереживні стрінги і такий самий ліфчик. Тієї ж миті лоскіт знову нагадав Лесі про себе.

*Йому точно дах зносить, коли він її роздягає.
Якби в мене був фотик, я б її клацнула.
Щоб роздивлятися її вдома.
Уявляти себе нею.
Нереальна!*

Коли вони з мамою сіли в купе, те виявилось порожнім.

*Нікого, клас!
І нарешті — додому!*

Потяг рушив, Леся дістала книжку, проте вже за кілька хвилин згорнула та поклала на стіл. Цього разу навіть улюблений Стівен Кінг, який міг легко затягнути Лесю у свої жахи з будь-якого настрою, виявився безсилим. Вона спробувала пограти з мамою в «Крапки» — це було їхньою традицією під час поїздок — але, не закінчивши партії, сказала, що більше не хоче і віддає їй свою можливу перемогу. Мама у відповідь лише потягнулася рукою погладити доньку по щоці.

— Блін, мам, відчепись... — Леся мляво відхилилася та, насупившись, відвернулася до вікна.

Поки мама гортала журнал, дівчина рахувала залізничні стовпи. Коли стовпи набридли, Леся вдивлялася у своє розмите відображення у вікні, силкуючись там щось розгледіти. А тоді заплющила очі й уявила

дівчину Ніка. Не витримавши, різко відкрила очі та втупилася у своє відображення.

Я хоч краплю схожа на неї?

Стану колись такою, як вона?

Може, теж відростити волосся?

Сильніше фарбуватися?

Леся спробувала усміхнутися, як та дівчина.

Ніфіга не вона.

Зайчик.

Її пересмикнуло.

— Що ти там таке страшне побачила? — одразу запитала мама, відклавши журнал.

— Себе, — відрубала Леся.

— Лесюню, ну що ти таке кажеш? Ти в мене — найкрасивіша дівчинка на світі! — весело заявила мама.

Ага, блін, дівчинка.

Досі виглядаю, як дитина.

Невже мені нічого не світить із такими, як Нік?

Раніше все якось простіше було...

І в класі я кільком хлопцям подобалася.

Що змінилося?

— Все, я нагору, — оголосила Леся.

Вона залізла на верхню полицю, лягла на спину, намагаючись заснути. Потяг дарма намагався заколисати її ритмічним стукотом коліс. Дівчина розплющила очі, перевернулася на живіт і знову почала дивитися у вікно.

Що зі мною не так?

Ще й мама з вічними заборонами.

Чому такого нагородила про дівчину Ніка?

Зрештою Леся заснула. Їй снилося, що вони з мамою спізнюються на вокзал, із валізами забігають на перон, а їхній потяг помалу від'їжджає.

От фак!

Вони біжать. Леся озирається подивитися, як сильно відстала її мама. Та позаду чомусь нікого немає.

Фак! Фак! Фак!

Вона злякалася, проте не зупинилася. Чимдуж бігла, намагаючись наздогнати останній вагон, аби застрибнути в нього.

Там Нік!

Он із нею!

Вони з мене ржуть!

Дівчина щосили бігла, задерши голову. Тоді Нік добряче висунувся з вікна та приклав долоні до голови. Спершу підняв одну долоню, потім другу.

Він показує зайчика!

А ця дура зараз репне від сміху!

Кончені придурки!!!

Так не можна!!!

Задихаючись від образи, Леся перечепилася і впала. Вона лежала на пероні й дивилася, як перед очима проносяться колеса потяга. Дівчина прокинулася вже в Києві.

Ніколи в мене не буде класного хлопця.

Ніколи не стану, як вона.

Блін, все як уві сні.

Ніколи не дожену цей потяг.

Білизна, зелений піджак, біла сорочка, темно-синя спідниця та капронки. Лежачи гола під ковдрою і пригадуючи все, що було в санаторії, Леся подивилася на розкиданий одяг на підлозі біля дзеркала.

Нафарбуюся новою помадою.

Буду доросліше виглядати.

Добре, що мама погодилася її купити.

Аж не віриться.

Може, пожаліла мене?

Трохи заспокоївшись, дівчина змусила себе піднятися і знову підійшла до дзеркала. Якийсь час ковзала поглядом по грудях, животу, ногах.

Може, все не так і погано.

Ну, крім ніг.

Потім стала боком, підвела руку до обличчя, зігнувши в лікті, й почала цілувати передпліччя. Із заплющеними очима, повільно, раз за разом захоплюючи губами дедалі більше шкіри.

Мабуть, так би з Ніком і було.

Леся робила це не вперше. Вона інколи цілувала себе, коли всередині все вирувало після перегляду романтичних фільмів. Коли закохувалася. Коли уявляла, яким може бути її перший поцілунок, і намагалася до нього підготуватися. Та вона вперше робила це голою і вперше вирішила розплющити очі, щоб подивитися на себе.

Фу.

Лижуся з рукою.

Ну а що мені ще лишається?

Вона знову заплющила очі й продовжила. Мимоволі стала навшпиньки, ніби тягнулася до справжнього хлопця.

Це, мабуть, дуже приємно.

Він би теж притискав мене до себе, як тоді її.

Я обняла б його за плечі, як тоді вона.

Ми цілувалися б із язиком.

Він хоч раз уявляв це?

Роздивлявся мене, поки я не бачу?

Він усміхався мені.

Я точно йому сподобалася.

Підійшов би, якби не вона?

У тілі зароджувався знайомий лоскіт, який поступово перетворювався на приємне тепло. Не припиняючи цілуватися, Леся знову розплющила очі та подивилася на себе в дзеркало: із «задзеркалля» на неї досі дивилася та сама дівчина.

Зайчик, блін.

І цей дурнуватий чубчик.

Ще й закручується в різні боки.

Може, нафіг його зрізати?

Попри розчарування, Леся не побігла знову в ліжку. Вона припинила цілувати уявного Ніка і просто стояла, дивлячись на себе в дзеркало.

Досить уже.

Бабуся казала, що не можна так довго дивитись.

А то душа вилетить і не повернеться.

Тієї миті дівчина щосили мріяла, щоб так і сталося.

ТОВАРНЯК

Поки директорка розповідала про відремонтований спортзал і нові металопластикові вікна, голова батьківського комітету бажав усім гарних оцінок, а одинадцятикласники співали гімн школи, Леся із Сашею крутили головами. Стоячи на великому шкільному стадіоні, вони розглядали однокласників, учнів паралельного класу, випускників і, звісно, вишукували у натовпі новеньких. Коли помічали незнайомі обличчя, то презиралися та змовницьки всміхалися одне одному.

Леся і Саша були найкращими друзями. Однак цього літа вони майже не зідзвонювалися і не бачилися, бо постійно якось розминалися. Невдовзі після початку канікул хлопець вирушив у табір, а коли повернувся — за кілька днів поїхала вже Леся, у санаторій, а потім її друга відправили в село до бабусі й дідуса, де він пробув до кінця літа.

— Я скучила, — сказала Леся на вухо Саші, ставши навшпиньки. Водночас, одразу пригадавши все, що трапилося в санаторії, дівчина раділа, що в них досі не було змоги поговорити.

— І я, — усміхнувся Саша, продовжуючи вдивлятися в натовп.

Новий костюм.

Ще вищий.

Схуд.

А засмаг як!

Хоча й так смаглявий.

Нащо волосся зрізав?

Хоча з цим «їжачком» теж симпатний.

Стоячи поряд із «новим» Сашею, Леся ледь стрималася, щоб не прихилитися до нього. Натомість просто присунулася трохи ближче і одразу принюхалася: від друга пахло якимись парфумами.

Ой фу!

Несе, як від мужика якогось.

Це що, татові?

Леся відсунулася від Саші, знову почала роздивлятися однокласників: Катя, яку часто називали Моделлю і в яку по черзі були закохані чи не всі хлопці їхнього класу, стала білявкою («*Bay!*»), Катіна найкраща подруга Маша добряче витягнулася («*Блін, я тепер найнижча в класі...*»), а відмінниця Настя розпустила волосся, що траплялося вкрай рідко («*О, а вона нічо так!*»). Найкращої подруги серед однокласниць у Лесі не було. Вона дружила з Юлею, але батьки ще в дев'ятому класі перевели її до іншої школи, де нові враження та нові друзі швидко затьмарили їхню з Лесею дружбу.

Стрибаючи поглядом з однієї однокласниці на іншу, дівчина думала про те, як виглядає. Волосся — ідеально пряме, на віях — туш, на губах — нова яскраво-рожева помада. Мама навіть дозволила взяти її блакитні тіні, однак перед самим виходом Леся їх змила, бо нагадувала собі ляльку.

Ніби нормально виглядаю.

Так, а кому це Сашка так усміхається?!

Леся уважно подивилася туди, куди і її друг. Спершу помітила русявого хлопця з Б-класу — з волоссям, зібраним у короткий хвіст («*Симпатичний! І чого я раніше не помічала його?*»), потім — їхню однокласницю Аллу, яка стояла серед учнів молодших класів.

Як завжди, спізнилася.

Здається, потовстіла.

Цікаво, з кимось мутила цього літа?

Тієї миті Алла усміхнулася Саші.

Невже з ним?!

Моїм Сашкою?!

Ні-і-і-і, не може бути!

Однокласниця помітила, що Леся дивиться на неї, і помахала їй рукою. Дівчина теж помахала, вичавивши з себе усмішку, а тоді непомітно смикнула Сашу за рукав піджака. Той подивився на подругу, зсунувши брови — мовляв, що таке? Леся злегка кивнула в бік Алли. Хлопець похитав головою і знизав плечима.

От фак, я так і знала!

Знала, що цього року все буде інакше.

Ну от усе й почалося.

На уроках Леся й Саша завжди сиділи разом. Як завжди, перше заняття проводила Сергієнко — їхня класна керівниця і zarazом учителька математики.

— Хоч першого вересня подивлюся на ваші щасливі фізії, 10-А, поки ще двійок вам не наставила, — жартувала Людмила Олександрівна. Вона сиділа на куті вчительського стола й бовтала ногою в туфлі на шпильці з гострим носком. Клас вибухнув сміхом.

Сергієнко заходилася розповідати про тимчасовий розклад на тиждень, участь в олімпіадах, найближчі спортивні змагання між класами та шкільні свята. Нарешті можна було відволіктися. Леся вирвала із зошита останній аркуш і написала Саші.

✍

— Ну?

— Що ну?

— Чому ти усміхався Аллі?

— Просто. Не можна?

— Дивно.

— Гарна помада.

Леся зобразила сердечко, а Саша у відповідь домалював стрілу. Дівчина одразу заховала записку в сумку, щоб учителька нічого не помітила, і втупилася поглядом у портрети Декарта, Піфагора та Евкліда, що висіли над великою зеленою дошкою.

Ви все бачили, чуваки.

Бреше мені.

Так би й тріснула!

Востаннє дівчині нестримно хотілося це зробити в сьомому класі, коли вони із Сашею терпіти не могли одне одного. Так тривало ще з п'ятого класу. Тоді їх як новачків посадили разом, і хлопець постійно все перепитував, бо не встигав записувати. Леся це страшенно бісило. А якось під час обіду Саша ненароком випустив бутерброд із маслом і

ковбасою. Той упав Лесі на спідницю — ну авжеж, маслом і ковбасою донизу. Це стало останньою краплею.

Помиритися Саша з Лесею навіть не намагалися. Тож у сьомому класі вони в найкращому разі зверталися одне до одного на прізвища, в найгіршому — обзивали одне одного кабаном і карлицею. Та одного разу Саша неочікувано зателефонував Лесі додому — дізнатися домашку з української. Відразу оголосив, що ніколи в житті цього не зробив би, але більше ніхто не знає, що задавали. Дівчина не шкірилася і не дражнилася, натомість спокійно продиктувала номери вправ.

— А ти ніби нормальна, — сказав Саша, перш ніж попрощатись.

Їхня розмова тривала хвилин п'ять, не більше. Але через тиждень хлопець подзвонив знову. Теж запитати про домашку. Тоді вони з Лесею проговорили вже пів години. Виявилось, їм обом подобається читати, обох дратують жарти вчительки англійської й обох смішить чубчик-«карлсон» директриси.

— Ти теж ніби нормальний, — сказала Леся, перш ніж попрощатись.

Наступний дзвінок пролунав за кілька днів. Того разу Саша телефонував уже просто так. А у восьмому класі вони з Лесею цілий рік були таємно закохані одне в одного. Та любилися лише на словах — у записках і телефоном. І хоч згодом після сотень годин розмов їхні почуття згасли, спілкуватися вони не припинили.

Слухаючи Сергієнко краєм вуха, Леся глянула на Сашу.

Та я про нього вірші писала!

Про його чорні брови, пухкі губи!

Кому він намагається брехати?!

На перерві після першого уроку хлопці ручкалися, а дівчата вицілювалися в щічки. Всі називали одне одного переважно на ім'я — Леся майже не чула вигуків типу «Яковенко!» чи «Коломієць!».

Вони із Сашею всілися на парту, повернувшись обличчям до решти класу. Дівчина розглядала великий напис на стіні — « $\pi = 3,14\dots$ », вихоплюючи із гамору уривки розмов. Усі дружно гадали, чи Сергієнко дасть їм зараз самотійну — а раптом ні? Вчителька любила перевіряти знання саме першого вересня, аби «зрозуміти ступінь

амнезії». Зазвичай більшість отримувала шість або сім, але за стільки років ніхто вже не засмучувався. Ця традиція навіть веселила.

— Лесько, будеш мені й цього року давати математику катати? — Алла грайливо гукнула однокласницю із задньої парті.

— А на вступному іспиті в кого кататимеш? — Леся скопіювала Сергієнко, яка завжди лютувала через списування.

Усі засміялися. Леся лише усміхалася, роздивляючись Аллу: її довге пряме волосся шоколадного кольору, розпашілі щоки, тонкі губи, мініспідницю, коротку білу блузку, що обтискала її великі груди, довгі рожеві нігті...

Клас, проколотий пупок, як у Брітні!

І взагалі як кішка.

Навіть говорить — ніби муркоче.

Раптом залоскотало внизу живота.

Ні, ні, ні!

Тільки не зараз!

Леся швидко обвела поглядом однокласників, ніби її збудження взагалі хтось міг помітити.

— Тобі дуже класно з цією помадою, — Алла підняла догори великий палець.

— Мерсі, — Леся стримано усміхнулася, хоча від цих слів їй перехопило дух, а серцебиття відчувалося аж у вухах.

Ага, значить, мені й справді личить!

— А в мене, до речі, кращі оцінки з математики, ніж у Лесі! — випалив Саша, дригаючи ногою під столом.

— Сашечка, я Лесі просто так не зраджую, — промуркотіла Алла, награно закотивши очі.

Коли це він встиг стати Сашечкою?!

Кілька секунд Саша з Аллою не відривали погляду одне від одного, ледь стримуючи усмішки. Катя з Машею, які стояли поряд, загадково презирнулися.

Та вони зараз з'їдять одне одного!

— Чого ти на мене так дивишся? — запитав хлопець, коли зрештою відвернувся і помітив погляд подруги.

— Та просто, — Леся намагалася відповідати якомога спокійніше, наче справді нічого і ніяк не відбувається.

— Ага, я й бачу, — Саша пильно вдивлявся в дівчину.

— Я теж бачу, — Леся швидко відвела очі й знову взялася розглядати число пі на стіні, а також плакати з тригонометричними формулами, хоч і бачила їх уже мільйон разів.

Подзвоню їй сьогодні.

Все мені розкаже.

А цей — хай сам дзвонить.

Леся з Аллою не були близькими подругами, але час від часу спілкувались. Однокласниця мала старшу сестру, з якою її почали рано відпускати гуляти. Тоді як Лесі дозволяли ходити лише на дні народження, шкільні дискотеки та інколи бачитися із Сашею — Алла вже не раз була в нічному клубі та залишалася ночувати деінде з компанією. А ще ходила на побачення з хлопцями. Нерідко — замість школи. Леся інколи допомагала однокласниці з уроками, не даючи їй забити на школу, а та розповідала історії зі свого життя, постійно нагадуючи, що є ще багато цікавішого, ніж навчання.

— Маш, будеш завтра на точці? — Леся почула, як Алла запитала це, і миттю перевела погляд на однокласницю.

На точці?

А це що таке?

— Якщо не просплю. А що, треба? — Маша хитро посміхнулася, показавши свої нерівні передні зуби. Леся непомітно провела язиком по своїх.

Хоч із чимось пощастило.

— Не пошкодуєш, — Алла захихикала. — Катька, а ти?

— Та чого не зробиш заради цієї коханої кози, — Модель обняла Машу і чмокнула в щоку.

Класні.

Як Келлі та Брендз з «Бевєрлі-Гіллз».

— Дівчата, а що за точка? — не витримала Леся.

Однокласниці презирнулися, але нічого не сказали. Тієї миті пролунав дзвінок.

Блін.

Скоріше б уже Алці подзвонити.

Майже одразу до класу зайшла Сергієнко й оголосила, щоб усі дістали подвійні аркуші. Хтось голосно зітхнув, зруйнувавши тихе шурхотіння.

— Ой, тільки не кажіть, ніби ви думали, що самотійної не буде! Наче ви мене не знаєте, — вчителька широко усміхнулася, жуючи гумку.

Всі засміялися.

— Людмила Олександрівна, як же нам вас не вистачало! — весело вигукнув Саша. — Класно виглядаєте, до речі!

Завжди.

— Дякую за компліман, Сашка! — усміхаючись, Сергієнко легкими рухами підбила свої накручені каштанові локони. Це була її фірмова зачіска. — Що, вже тренуєшся цього року розбивати дівчатам серця?

10-А знову засміявся.

— Я теж вас усіх люблю і скучила, — додала класна керівниця. — Обіцяю, ви не будете сьогодні сильно мучитися.

Поки Сергієнко роздавала завдання, Леся до останнього озиралася на Аллу. Але та, наче навмисне, навіть не дивилася в її бік.

Ну хоч підморгни мені.

— А мені даси списати? — Саша грайливо усміхався. Леся показала йому язика.

А з тобою ми ще поговоримо.

Зрадник.

Дівчина намагалася якомога швидше все розв'язати. Ця оцінка мало на що впливала, та й уроків після математики більше не було.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ